

פנה לכתובת הנכונה

חסכונות

עובר ושב

הלוואות

מטבע זר

נירות ערך

כספות

מניפים

בכל רחבי הארץ

המרכז:

רחוב יהודה הלוי 27/29

תל-אביב

בנק דיסקונט לישראל

במדינה

(המשך מעמוד 11)

שהם מגדלים, כתבו אישי החבר לחוק-לארץ. מארצות-הברית באה פניה בהולה למחלקת ההתיישבות של הסוכנות היהודית: "הצילו את נשמותיהם של יהודי זוהר, אחרת..." הרמוז היה ברור. מחלקת ההתיישבות הודיעה למושב לחסל את דירי החוזרים שלו. גור-הדין נחתם. אולם הבלשים הדי-תיים לא הסתפקו במועט, המשיכו לפעול בכל המרץ. הדו"ח שנשלח לתורמים הדתיים בארצות-הברית גרם להם מפח-נפש רב. הי פעם הם כבר איימו ברצינות. השבוע חתם מנהל מחלקת ההתיישבות של הסוכנות, ד"ר רענן דיין, על הוראה חדשה וקיצונית שתשלח לכל הישובים המגדלים חוזרים, והתלויים בתקציב הסוכנות — התלוי בתקציב המגבית.

ההוראה שתעורר בלי ספק סערה ר-מאבק ממושך בין אותם ישובים ובין כל המוסדות המיישבים — דורשת מכולם לחסל מיד את כל דירי החוזרים שברשותם, מאיימת בנקיטת צעדים חריפים נגד הישובים שלא ימלאו אחריה. הצעד הקיצוני ביותר: הקפאת תקציביהם של אותם יישובים. מועד לכיצוע גור-הדין לא נקבע עדיין. "נשתמש בדוגמא מנירחן", טענו הישובים, "גם הם ציפצפו ומה עשו להם?"

אסונות הניצוץ שהמית

בניין בוער געש על הכביש הראשי תל-אביב-פתח-תקה. להבות ענק הומטרו לכל עבר מבניין בית החרושת לשמני מאכל אזולבס. מאחד הפתחים פרצו מספר אני שים שהפכו ללפידים חיים.

כשלוש שעות נמשך איתור הדליקה בבית החרושת ההרוס. בבית-החולים בילינטון היו מוטלים חמישה פועלים שסבלו מכחיות חמורות. רופאי בית-החולים נדהמו כשראו את כחיותיהם. מאחד מהם, דויד קרייניץ, נואשו מיד. בבוקר הוא מת. זה היה ערב חג ה-שבועות. הוא היה הראשון מארבעת הקרבנות. רק מעטים ליד את הפועל בן הדין לבית-הקבורה. בנייהם היה מרכזי ביטרמן, מוכיר פועלי המזון במועצת פועלי פתח-תקה. מועד צת הפועלים היתה גם היחידה שפירסמה מודעות אבל בעלי המפעל, האחים צגלה, לא מצאו לנכון לעשות זאת. את מרצם הם שמרו לשעת הלחיה.

התאונה נגרמה? כאשר נסתם הגר-לל, ניגש ביטרמן אל הקבר ובקול נרגש נשא דברי פרידה מאשימים: "אין אנו בטור חים שאין חברנו קרבן-שווא. איננו בטוחים שכולם עושים את כל אשר ביכולתם כדי למנוע תאונות קטלניות כאלה. בין תאונה לבין רצח מבדיל קו דק ולא תמיד אפשר לקבוע שאמנם היתה זאת תאונה ולא רצח. תאונות אינן קורות, הן נגרמות."

ביטרמן סיים, המלומד המעטים התפוררו הוא ניגש לגיפ, התניע אותו ועמד לוון, כשפתאום מיהרו אליו אבא צגלה ואחיו יהודה בצריחות: "מנהל! מה כאן, מפלגות? אתה מסית! כמה מדברים בבית קברות? ביטרמן היה נרגש מכדי להיכנס בויכוח עם האחים. "אני אמרתי מה שמצאתי לנכון." הוא ענה, התכונן לוון. באותו רגע הכניס אבא צגלה את ידו לתוך הגיפ, היכה.

"כנראה שמשוהו רובץ בכלזאת על מצפר-נב", אמר מאוחר יותר ביטרמן המותקף. "לפני שש שנים ניספה אצלם פועל באסון ושניים נפצעו. במפעל, העובד עם מכונות ישנות ומסוכנות, אין חזקת בטיחות. התני-אים לתאונה היו קיימים. חסר רק הניצוץ." שבוע תמים שימשה התאונה נושא השי-חה העיקרי. אנשים ביקשו לדעת כיצד קרה הדבר. אולם הסבר כזה יכול היה לבוא רק ממקור אחד: בעליה-המפעל. ומקור זה שתק. בעליה-המפעל, שהיו טרודים בהעברת בית-החרושת לבנינו החדש, הגיבו בגסות על כל פניה. הם אף הזעיקו שוטר כדי לעצור צלם במילם לצלמם בבית-הקברות, והתקי-פו במילים חריפות כתב שבא למשרדם לש-מוע את תגובתם על ההאשמות נגדם. בינתיים קבעה המשטרה שהיה זה אסון "רגיל". עתה נשאר להעדת החקירה של משרד העבודה לקבוע את אמנם היה אסון זה מחויב המציאות או לפחות בלתי-נמנע.

משפט

גנב מגנב פסור?

"אותי מאשימים בגניבה?" קרא בלעג יוסף גר. "אותו צריך להאשים, הוא גנב ממני המון פעמים." השוטר המשיך להחזיק באזיקו של גר. גם השופט לא הפסיקה לנהל את המשפט. נקר הואשם בתקיפה לשם

גניבה. בשוק הכרמל בתל-אביב הוא תקף ערבי יפואי, שכנו, שביקש לגנוב את חולצתו. סיפורו של נקר היה היפוכו הגמור מ' תוכן גיליון האישום. "לפני 20 יום הוא גנב לי שמירה" סיפר לבית-המשפט, שעה שהובא מגודל זקן ממקום מעצרו, "ראיתי את השמירה אצלו, באתי אליו עם עדים והוא החזיר אותה. לא רציתי לעשות לו עניינים ולא פניתי למשטרה. אחרי כמה ימים גנבו לי שתי חולצות. הפעם לא היו לי הוכחות. אבל פגשתי אותו בשוק. הוא היה לבוש חולצה. אולי שלי ואולי לא. ביקשתי ממנו הוכחות שהחולצה שלו. במ' קום להוכיח, הוא ברח והביא את המשטרה. את החולצה זרק. זה תקיפה? זה גניבה? ר' עוד מצידו" בסיום דבריו סיכם נקר: "זהו, ועכשיו, אחרי שראיתם מי הוא באמת הגנב,

מייזכר ריקליס

ביקר בזכות הדולאר

תנו לי ללכת" אמר בבטחון לשוטר המלחה. השופט היתה בטוחה פחות. אך לאור הספקות שבפרשה, נתנה לו ללכת... משוח-רר בערבות עד למשפט, בו תקבע האמת.

דרכי אדם

שער פתוח לנמלם

השבועון האמריקאי טיים פירסם השבוע כתבה על איש-עסקים ישראלי, שהיגר לפני 13 שנים לארצות-הברית, עבד בשכר חודשי של 200 דולאר והפך למיליארדינר החולש על 120 מיליון דולאר.

איש העסקים לא היה אלא משולם ("זוס-קה") ריקליס (העולם הזה 1144). לילד תור-כיה בן 36, שסיים את לימודיו בגימנסיה הרצליה בתל-אביב ושירת בימי מלחמת ה-עולם השנייה בבריגדה.

ריקליס, הגר בשדרה החמישית בניו-יורק ומנהל את עסקי חנויות השרשרת מק-קרורי, יכול היה להשיג בכספו כל דבר שאיחה לעצמו. לכל מקום שהגיע, זכה בכבוד רב. זוסקה אהב לטילל ברחבי העולם. רק על ביקור בישראל נאלץ לחתך במשך שנים רבות. כי זוסקה עזב את הארץ ב-1947 על-מנת לא להשתתף במלחמת תש"ח.

לפני שנה הוסר מעליו גם האיסור לשוב ארצה. בזכות נדבנותו למגבית היהודית ה-מאוחדת והשקעתו בבית-החרושת הכושל לשעונים ארולוגי. אפשר לו משרד-הביט-חון לבקר בארץ מבלי להיאסר. מאז הספיק ריקליס לבקר בישראל פעם נוספת, לערוך נשף באחד מבתי-המלון המפוארים. שערי המ-דינה נפתחו, בוכתו, בפני משתמטים עשירים.

תזכיר

נגד הגברבים

פעודה מישרטתית בתל-אביב חיסלה השבוע שני מקורות של פורענות-נינוץ אשר עליהם הצביע העור-לם הזה (1163 והלאה) בסידרת הכתבות הגברביות. לאחר אפס-מעשה ממושך, הח-ליטה סוף-סוף המישרטה לאסור את הפעלתן של מכונות-המישחקים בתנויות הסיר של תל-אביב, לאחר שמומחיה הודה עם מסק-נות העולם הזה כי מישחקים אלה מהמים גורם משחית ממדרגה ראשונה. יחד עם זאת עצרה המישרטה עשרות פירוהיים צעירים שהיו נטפלים לנעורות ולנשים ברחובות, ב-מיבצע רציני ראשון לביעור גנע הבריונות.

תקולית Makovitz
 תעשית תקליטים בע"מ
יצאו לאור:
 התקליטים הידועים
 והאוריינליים של
SARITA MONTIEL
 לה ויולטרה
 ו-כרמן
 תקליטי ארוכי נגן מס'
 L.P. 177, 173, 174
 המחיר רק 10 ל"י
 להשיגם בכל ב"מ למוסיקה.

ביקש
 5/5

נמצאים למכירה
 בכל הקיוסקים:
 מסיפורי המערב הפרוע מס. 17
מי המריבה
 68 עמודים * 50 אגורה
 רדיפת המוות
 רומן מרתק מאין כמוהו
 36 עמודים * 30 אגורה

קריסטל
 מיוצר ע"י תבורי
 כרדס חנה

למדו שפות
 קורסים אינטנסיביים בכל שעות היום
עברית - אנגלית
צרפתית - גרמנית
 קורסים מסחריים ועזרה לתלמידי ב"ם
ברליץ - BERLITZ
 תל-אביב נחלת בנימין 2 טרפון 62347